

דרשת פרקי אבות מפ"ק מרדן אדמור'ר שליט"א

שבת פרשת בהעלותך תשס"ג לפ"ק [פרק ב'] בבבורה פארק

יוצא לאור ע"י חק"ס דקהל עדת יראים וויען – גל'ון קצ"ב

מוננותינו על ידי קיום המצוות, כמו שבחן עכשו, שאם נקיים מצות הארץ נתן יבולה וכו', אבל למצרים היו מוננותינו באים ללא שום קיום המצוות (שפתוי חכמים). והוא פלאה דהן טענה זו יתכן אחר הכר נניסת הארץ, אבל במדבר הרי ירד מן לכל אחד ואחד, והיה מוכן לכל אחד מוננות ליומו, וזה נتون ח' לכל בריותיו גם לרשותם שאין מתיים ברעה. ולא העדיף המרבה והמעמיד לא החפיר, הרי כולם היו שווין, הצדיקים עם הרשעים, ומהו התולנה.

(ח) ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו (יא-). למה תלו הדבר בעיניהם, והוא להו לטימר בלבתי המן הוא מוננותינו. (ו) והמן צורע גד (יא-). וברשי"ז מי שאמר זה לא אמר זה, ישראל אומרים בלתי אל המן עינינו, והקב"ה הכתיב בתורה והמן צורע גד וכו', כלומר ראו בא עולם על מה מתלוננים בני, והמן כך וכך החשוב (ספר י-ז). ויש להבין דפסחות הכתובים משמע שהו חלק מטלונתם. ועוד דלפי זה מהו נודע החשבה שהקב"ה משבחו, שהוא כורע גד, ועינו בעין הבדולח, מהו המעליותא בזאת, יותר חוי ליה לשבחו שהוא לחם אבירים, לחם שמלאכי השתרת אוכלים, וכולן מטעום בו כל החטאים. (ז) שטו העם ולקתו וטהנו ברוחים (יא-ח). וברשי"ז אין שיטת אלא לשון טויל. ויש להבין למה קראו בלשון זה, וכי החולך להנות לקל מזונו קרי טויל. והנינה על תיבות אלו מה, קדמה ואולא מונח רביע, ובודאי יש בזה כונה.

(ח) וישמעו משה את העם בוכה למשפחותיו איש לפתח אהלו, וחיר אף כי מאד (יא-). ויש להבין למה בכו אצל הפתחה דיקא. ומה גם שהוו נאמפים משפחות ומשפחות וכובים, אם כן לא היה כל אחד באלהו, ואיך קאמר לפתח אהלו. וברשי"ז למשפחותיו, על עסקי משפחות וכו' ע"ש. (ט) עוד נדוקך דקדוק חזא, כאשר משה אל כל ישראל הוציאם בערות מואב, אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל וגוי, בין פארן ובין תופל ולבן (דברים א-א). וברשי"ז אמר רבי יהנן הורנו על כל המקרא, ולא מצינו מקום ששמו תופל ולבן, אלא הוציאן על הדברים שתפלו על המן שהוא לבן, שאמרו ונפשנו קכח בלחם הקולקל (במדבר כ-ה) ע"ב. ויש להבין למה קרא המן כתעת בשם לבן, ומשמע שתפלו על המן שהוא לבן. cocci אם היה אדום או שחור, לא היה תופלן עליון.

ויש לומר דהנה בוגרמא (וימת עד) אמרו, כתיב (דברים ח) המכילה מן במדבר למן ענותך [אוכל ומעונה, וכתיב (שם) ויענד ויריעיך ויאכילך את המן. רבי אמי ורבי אסמי, חד אמר איינו דומה מי שיש לו פת בסלו [אוכל הימים ודואג על למחר], חד אמר איינו

במשנה (אבות ב-א) דעת מה למללה מפק, עין רואה, ואוזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבים ע"כ. ידועים דברי היישמה משה (ר"פ נצבים) דיש קוישיא גדולה וחזקה על עובי עבירה, דלית לה פריקו. כאשר אתה עושה עבירה, מה אתה חושב, אם אתה מאמין באמותה ש' רואה אותך, איך אתה יכול להחטא, הלא אם היה כאן אפילו איש פשוט לא עשית זאת בפניו בשום אופן, ואיך תעשה כואת לפני מלכי המלכים הקב"ה. ואם תהשיך שאינו רואה, זה קשה מן הראשון, שאתה כופר בעיקר האמונה, שהוא מלא כל הארץ בבודו, ומיו הוא זה שלא ימסור נפשו למיטה כדי שלא יכפר בעיקר. והעונש על הכפירה עוד חמוץ יותר מן העונש על גוף החטא. ואין ישוב להה קוישיא, רק מה שאמרו חז"ל (פסוח ג) אין אדם עבר עבירה אלא אם כן נכנם בו רוח שנות. ובודאי כוונתם הוא משום קוישיא זו, אבל רוח שנות אי אפשר לשום בר דעת לעבור עבירה, ועל שוטה אין קוישיא, שבשעת העבירה שוכח מכל זה, ואין נตอน על לבו כל שהשיית רואהו, ואין כופר, רק שוכח מכל וכל ע"ש. ועל כן הוסיף כאן התנא, דעת מה למללה מפק, כל אחד מאמין שיש עין רואה, איך בשעת החטא מביך הדעת ונכנם בו רוח שנות, על כן ידע מה למללה מפק, תשתדל להעלות זאת תמיד על דעתך, ואו אתה בא לידי עבירה.

ונשלב הדברים לפרשטיינו, שהתרורה הקדושה מספרת, איך שבני ישראל התרעמו על המן שנתן להם ח' במדבר. והאספסוף אשר בקרבו התאוו תאوة, וישבו ויבכו גם בני ישראל, ואמרו מי יאכילנו בש"א-ד. וברשי"ז פירש והאספסוף, אלו ערבי רב, שנאנספו עליה בצעתם מצרים (ספר י-ב) ע"ב. אמנם בריש' (תלמים עה-לא) בפסוק ובחורי ישראל הכריע, פירש שם הנקנים שנאמר בהם (יא-ט) אספה לי שבעים איש מוקני ישראל ע"ב. והוא פליאה כי הלא מה ראים לנכואה, ומהם בחר ח' שבעים איש, איך ייש להבין שהתאוו תאوة לאכילתבשר. ומה גם הרוי אלו ואלו דא"ח, איך יתכן שהגרועים שבישראל עם המוכחים שבישראל, יהיו בעצה אחת להתאותן על אותו דבר. (ב) התאוו תאوة, לכוארה הוא מיותר, דבודאי כל מה שהאדם מתאותה הוא תאوة. (ג) מי יאכילנו בש"ר, וברשי"ז וכי לא היה להם בש"ר, והלא כבר נאמר (שמות יב-לח) וגם ערבי רב עליה אתם וצאן ובקר וגנו.

(ד) זכרנו את הדגה אשר נאכל למצרים הנם. וברשי"ז וכי המצרים נותנים להם דגנים הנם, והלא כבר נאמר (שמות ה-ח) ותבן לא ינתן לך, אם תבן לא היו נותנים להם הנם, דגנים היו נותנים להם הנם, ומהו אומרו הנם, חנוך מן המצוות (ספר י-ח) ע"ב. והיינו שאלה היה או

ועל כן האספסוף אישר בקרבו, חם חזקנים, אמרו מי יאכילהנו בשח, זכרנו את הדנה וכו', אנו רוצים לראות המאכלים בעינינו, שיעור הראייה תאות המאכל, ואעפ"כ געמוד על נפשינו לא לננוו בחם, ונכפיין יצין ונקבל אנגרה. ועתה נפשינו ישחה, אין נסיך ואין תאוה, כי בלתי אל החן עניינו. – אך בהיות שסביריו נשערה מאד, והרי הגਊיםшибישראל היו מתרעמים על דרכיו ה' בלשון זה בכוננה הפוכה, והם השתתפו עמהם בביביטם, יישבו ייכבו גם בני ישראל, על כן חרה אף ה' בהם (ומיושב קושיא א').

ויש לומר עוד לבאר עניין העינוי שהיה בהמן, ויינך ויריעבך ויאכילך את החן. ומתחלה נקדמים לבאר מה שאמר הכתוב, והמן כורע גד הוא, ובגמרא (יומא עה) חכמים אמורים גד דומה לדברי אנדרה המשוכין לבו של אדם כמהים [כך החן מושך לב אדם לאכילה, לפי שהיה טועם בו כל הטעמיים. מהרש"א] וכו', לבן, שמלבין עונותיהם של ישראל [מתוך שהוא דואגים שם לא ירד מן לmorphio מושבעדים לבם למוקם]. תניא רבינו יוסי אומר בשם שהנביא היה מגיד להם לישראל מה שבחרים ומה שבסתדים, כך החן מגיד להם לישראל מה שבחרים ומה שבסתדים וכו' ע"כ.

ונראה עוד בזה, דאיתא בגמרא (שם), כתיב (במדבר י-ט) וברדת החט על המהנה ליה ירד החן עליו [אלמא בתוך המהנה ירד], וכתיב (שמות ט-ז) ויצא העם ולקטו וגוי [יציאה מחוץ למוחנה משמעו], וכתיב (במדבר יא-ח) שטו העם ולקטו [משמעו של מרחוק]. הא כיצד, צדיקים יורדים להם על פתח בתיהם, ביגנונים יצאו העם ולקטו, רשעים שטו העם ולקטו. עוד אמרו (שם) כתיב לחם [משמעות אפוי], וכתיב עוגות [משמעות קודם אפוי], וכתיב וטהנן, הא כיצד, צדיקים להם, ביגנונים עוגות, רשעים טהנו ברוחים ע"כ. ואם כן ירידת החן היה מגיד לכל, מי הוא צדיק וממי הוא החוטא. ובשעה שראו כי החן יורד על פתח ביתו כלחים אפי, ידעו כל המהנה שזהו איש צדיק, וכאש'er ראו שהוא צדיק להזoor אחר מזונו חוץ למוחנה ידעו כי הוא ביגנו, וכאש'er הזורק לשוט אחר מזונו ידעו שהוא רשע.

ואם כן היה החן מגיד מה שהאדם עשה בסתר, אם הוא עובד ה' או חוטא, וכשם שהנביא היה מגיד מה שבחרים ומה שבסתדים, כך החן מגיד להם. – ולכן מצינו במחוקות קרת, כאשר אמרו למשה, رب לכם כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' (במדבר ט-ז), שקרח טعن שכלה העדה מה צדיקים ואנשי מעשה. השיב להם משה, בוקר ווידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב-alone, נראה לmorphio בבוקר כאשר ירד החן, אם כולם הם קדושים, אם ימצאו כולם מזונותיהם על פתח ביהם או לא.

ובאמת דבר זה היה משתנה מיום ליום, כי גם הצדיק הרי אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחתט, ויתכן שאתמו היה צדיק ולmorphito ירד ממדרגתנו. וכמו כן להיפוך הרשות, כאשר עבר עלי הרהור תשובה היה אותו יום במדרגת צדיק. וכל אחד היה משים על לבו מיד יום בו יומו שיתנהג ביראת ה' כל היום, כי הלא יתגלה קלונו ברבים בבוקר בעת ירידת החן. ואם כן החן היה מל宾ן עונותיהם של יצרם.

ודומה מי שרוואה ואוכל למי שאינו רוואה ואוכל [אכילת החן טעם טעם כל המינים ואיינו רוואה אלא מן]. אמר רב יוסף מכאן לסמן שעוכלן ואין שבין. ריש לקיש אמר טוב מראה עינים מהלך נשפ' (קהלת ו-ט), טוב מראה עינים באשה יותר מוגפו של אותו מעשה ע"כ. הרי דעתך כה התאה והתענג הוא בעינים. וכן נאמר בעין הדעת, ותרא האשה כי טוב העין למאכל וכי תאوه הוא לעיניים (בראשית ג-ה). ותענג וזה היה חסר להם אצל החן, חם טumo בו כל הטעמיים, אבל לעיניים אין תאוה.

וזהו שאמר, והאספסוף אשר בקרבו התאוו תאוה, הגਊים שבhem התאוו לראות מאכלם כדי שיהא להם תאוה. בעתם הם אוכלים ואין המאכלים מעוררים להם תאוה, ואוכלים רק להקשיט רעבונם, אבל אין יכולם ליהנות ולהתענג מהתאות העיניים, כי אין רואים לפניהם רק רע גד. ועל כן התאוננו מי יאכילה בשאר, דגנים, קישואים, אבטיחים וכו', שנראה בעינינו שניים במראה המאכלים. ועתה נפשינו יבשה אין כל, בלתי אל החן עניינו, העין אינו רוואה רק גן, והperf גן גן, והוא מסדרים על השלחן רק רועים יומם ולילה, והperf גן תאות העיניים, וזה התרחקנו ולא נעשו זרים מהתאות, גן כאשר אכלם בפהם, שטעיים בו כל הטעמיים, מכל מקום התאוננו שחרר להם טפל להמן, אבל הם לא רצו החן בכלל, רק בשאר דגנים וכו', שיישבעו מריאות המאכלים (ומיושב קושיא ב-ב,ג). – וזהו גם מה שאמר הכתוב (תהלים עח-כד) וימטר עליהם מן לאכול ודין שמים נתן לנו, ויאכלו וישבעו מאד גנו, לא זרו מתאותם עוד אכלם בפהם גנו, והיינו שהקב"ה המטר להם מן שיכולים לטועם בו כל הטעמיים, ואעפ"כ לא זרו מתאותם, לא התרחקו ולא נעשו זרים מהתאות, גן כאשר אכלם בפהם, שטעיים בו כל הטעמיים, מכל מקום התאוננו שחרר להם תאות ותענג העין.

והנה בריש" (תהלים) פירש הדוקנים שבhem התאוננו ואמרו מי יאכילה בשאר. ויש לומר שהתרעמו בכוונה לשם שמים, כי עד עתה היו המאכלים מעוררים תאותם בראשית העין, ואעפ"כ היו מתהנים בפרישות, לקדש עצם במורר להם, ולא אכלו רק מה שהוא לצורך חיותם. כמו שאמרו ישראל למשה, מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים, בשבתנו על סיר הבשר, באכלנו לחם לשובע (שמות ט-ז). גם כאשר ישבנו אצל סיר של בשאר לא נגענו בו אלא היינו אוכלים או לחם (ע"ז תורה משה שם עה). אבל בעת כאשר לא ניתן לנו רק המן ורע גן, אין זה מעורר אצלינו תאוה לאכול, ואין חשיבות לעבודתינו, ולפום צערא אנגרה.

וכמו שפירשו חז"ל (עבדה זהה י) רבי חנינא ורבי יונתן היו אלו באורה, מטו להנחו תרי שביל', חד הוה פצי אפתחא דעבותות כוכבים [פתוח לפתח עבותות כוכבים], חד הוה פצי אפתחא דזונות. אמר ליה חד להחבריה ניזיל אפתחא דעבותות כוכבים דנכדים יצירה [נשחת ונערק יצרא, אנשי נסכת הנדולה בקשרו רחמים ונמר בידם והרגנו, ולא ניזיל אפתחא דזונות שלא ישלוט בנו יציר הרע]. אמר ליה איזיך ניזיל אפתחא דזונות, ונכפיה ליצירין ונקל אל אנגרא וכו'. אמר ליה מנא לך חא [דסמכת אנטישיך למתי הכא ולא מסתפת מציר הרע]. אמר ליה כתיב (משל י) מזומה תשמר עלייך תבונה תנצרכה ע"ש. הרי לנו כי זקנינו ישראל וחכמיהם, עדיף לך להיות במקום שיציר הרע שלט ולכוף את יצרא.

ואשה אין דרך ליצאת, כל כבודה בת מלך פניה, והטף מבקשים לחם, לא היה לו ברירה, רקليل לעצמו להביא ממරחק לחמו, ומילא היה לחם זאת לעניין.

ועל זה אמר הכתוב, יישמע משה את העם בוכה למשפחותיו, על עסקי משפחה, איכילת עצמו היה כבר מותר עליו אבל מה עשה למשפחתו. ועל מה היו בוכים, איש לפתח אהלו, כאשר קם בבורח השכם, ולא מצא חמן אצל פתח ביתו, התחלו לבכות על גורלם (ומיושב קוישיא ח). ואמרו זרננו את הדגה אשר נאכל במצרים חنم בל' מצות, שם היה לכל אחד מזונותיו בשוה, הן לצדיק והן לרשות, ובעת החנן כורע גד, שמנגיד הכל מה שבחרים וכבדקים, לצדיק על פתח ביתו, ולרשע שטו העם ולקטו (ומיושב קוישיא ד). – ורובי עליהם על גודל כל ים וום, להיות זהיר בכל מה שבחבה דבר ומעשה, שהיינו ברום המעליה, כי הבושה מירידת חמן מכרייתם אותם לדרך הטובה, והמן מלבן עונתיהם של ישראל. – ועל זה היו מתאוננים, כי תופל לבן, שתפל על חמן שהוא לבן, אם היו חטאיכם כנסים בשלג ילבינו, חמן מכרייתם אותן לנו בגדינו לבנים, אין אנו רוצים לשבול את העול הנגדל שהחטילו על צוארנו (ומיושב קוישיא ט).

ויהר אף ח' מאד ובענייני משה רע, דיבורים הללו העלו חרון אף ח', וגם משה הביט על זה בעין רעה, כמו שהוכחים לבסוף בין תופל ולבן. – המשכיב העובד את ח' היה לו לשמה במתנה טוביה זו, שברא לו ח' שומר שלآل חטא. הלא והוא תכילת החמים להיות עבד נאמן לה, לשם מוצות ח' בכל פרטיה, וגלו וידעו לפניו שרצוינו לעשות רצונך, וכי מעכבר שאור שביעיטה, תאوت הגוף מושלים עליו ואינו יכול להתגבר עליו. ובאשר ח' נותן עליו עין רואה, שיתבישי להחטוא שותגלו הדברים, ורואה בחוש מדוי יום בוומו שיש השגחה על כל פרט ופרט ממעשיין, היה צריך ליתן שבח והודאה לה' על הטובה ההוא, שיוכל להתנגד מעטה כי יהודי כשר, כמה שכפה עליו החר בגנית על ידי ירידת המן, ולבסוף הם תופלים על הלבן, הרי זה מוכיה שרצונם בהחטא, ובוכים על עסקי משפחות שנאמר להם.

והנה אנו עומדים כעת בזמנ הקץ, אשר דרכן של בני אדם הוא לעזוב את הבית, והולכין חוץ לעיר לשאוף אויר צח למנוחת הנפש. וכי שירא את ח' מקיים בכל דרכיך דעהו, שתתכלית מזה תהיה לחיזוק הכוחות לעובdotו ית'ש, והוא מהור אחר מקום מוכשר לتورה ותפלח ועובדות ח', לחשלה מה שחרר לו בمشך כל ימי השנה, ומנצל הימים של מנוחה להומס בשיעורי תורה, ותפלח בכוננה ומתיינות. ולעומת זה ישנים בני אדם, שימים אלו מהה בפריקות על, ללכת למקומות שאין רוח התורה ורוח החמים נזהה ממנה. והוא מהור אחר מקום שיהיא שם יהדי בלי סביבה של שומרי תורה שיראו הנהנתו. ושוכח כי יש עין רואה ואוזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבים, ואין שכחה לפני כסא כבודך. ואדרבה אם מרניש חולשה בנפשו שאינו יכול לעמוד בסיסונות הזמן, יש לו בחור סביבה של בני תורה, שיהיא עליו שומר, והוא לו חזוק ללכת בדרכי טובים, ולזוכר כי תענג החטא הוא רק שעה קלה, והענמת נפש בקירות לבבו ישאר לו כל ימי חייו.

ישראל, שהכריח אותו ללכת בדרך הישרה. והמן כורע גד, דומה לדברי אנדה המושכן לכו של אדם כמים, כאמור, במאמרם (ספר פרשת עקב) רצונך שתכיר את מי שאמר והוא העולם, למוד אגדה, שזה ממשיך האדם לתשובה ומעשים טובים. כן המן היה מקרב את לבן של ישראל לאביהם שבשמטים.

ואמר הכתוב, שטו העם ולקטו, שהו צריכין לילך למרחוק מחוץ לממחנה למצוא מזונם. והנה מלחנה ישראל היה שנים עשר מיל (ירושלים שביעית ז-א). ואיתה בגמרא (עירובין נה) ויהנו על הירדן מבית היישנות עד אבל השיטים בערבות מואב (במדבר לג-ט). אמר רב בר בר חנא, לדידי חוו לי הוה אтарה, והוה תלתא פרסי על תלתא פרסי, ושיעור פרסה הוא ד' מילין ע"ש. ואם כן מי שהיוה חונה באמצע המלחנה, היה צריך לילך דרך של שש מיל עד מחוץ לממחנה, וישוב לילך חורה עם המן דרך שש מיל, אשר ביחיד זה עולה ליב' מיל. – והנה שיעור הילך מיל הוא י"ח מינט (שע' א"ח ספ"ט סע' ב'), ולעתה הרמב"ם הוא ב"ד מינוט (מ"א שם סק"ג). ואם כן הילך י"ב מיל הוא בערך ד' שעות (לעתה השלון ערך הוא ב' שעות ושלשים ושש מינוט, ולעתה הרמב"ם הוא ד' שעות ומ"ח מינוט).

וכיוון שלא נשאר המן על הארץ כל היום, רק עד ד' שעות ביום, כמו שנאמר (שמות ט-כ) וחם השמש ונמים, אימתי בארץ שעות (ברכות ז), הרי צריך היה להגעה לחוץ לממחנה קודם שחם השמש ונמים. וכיוון שאסור לו לאדם לעשות חפציו או לנצח בדרך קודם שיתפלל (ברכות יד), הוצרכו לקום בבורח השכם לחתפלל, ולילך חוץ לממחנה אחר מזונו, ורק ארבע שעות אחריו היו מגיעים הביתה עם המן לשום אותו במדוכאה ולטהנו ברוחיהם. עלי כן הנגינה על שטו העם ולקטו וטהנו בראחים, הוא קדמא ואולא מונח רביעי, שהוצרכו להקדמים לדריכם למוצא המן קודם שנם, ואחר דרך של ארבע שעות הניבו אותו ברוחים.

ואמר הכתוב שטו העם, לשון טויל, כי באמת היה בזה בושה גדולות למי שחתא, לנצח עד מחוץ לממחנה למצוא מזונו, כי בענייני הבריות היה נחשב לצדיק, יום אחד היה לו ירידת במדינתו, ואני מוצא לחמו אצל פתח ביתו, והוילך דרך להבicia ממරחק לחמו. וחבריו וידידי רואין אותו יוצא מביתו עד מחוץ לממחנה, היה בוש לומר שהוילך אחר מזונו, והוא אומר כי הוילך לטoil אחר סעודתו, וכן על אותו שהוצרכו ללכת חוץ לממחנה, אמר הכתוב שטו העם ולקטו, לשון טויל (ומיושב קוישיא ז).

ודבר זה היה כאב להם מאד, הבושה הגדולה אשר מן השמים מכריים עליו לעוני כל שהוא או רשות, וכאשר יצא מביתו עד מחוץ לממחנה, כל הרואה אותו מביתו עליו בביטול, דבר זה היה להם לעוני גדול. ויש שהיו מוכנים כבר לווור על מאכלים ולישב אותו יום ברעב ובתענית, מלעbor כל הבושה ההוא עבר מזונו. ועל כן אמר הכתוב ויונך ויריעבך ויאכילך את המן, שעיל ידי הרעיב אותו, שווייתר על מאכלו. – אך כל זה הוא בוגגע לעצמו, אבל אם היה לו משפחה,asha ובנים שמקשים לחם, והוא מהויבם במצוותיהם,

עוור בזה של א' מצא האם יהודי כל' דיבוק חבריהם, שמתבונש על ידם
לעשות דבר רע. ואל תאמין בעצמך' עד יום מותך, לא אמר שאתה
יראה ח' ותוכל להוות נם לעצמך, כי אין אדם בעולם שיוכל לומר על
עצמך בן, ויוחנן כהן גדול יוכיה. – ויש לידע כי הבהיר הזה אינו בן
יהיד', יש הרבה והרבה הנמצאים במצב כזה בבתי אבותם, אשר
האבות אין יודעים בין ימינם לשמאלם, מה שבניהם עושים על
האנטערנעם, ובכ' יום שבניהם יתבעו זאת ממן, אשר מצד אחד
מסרו נפשם והונם על גידול בניהם, ומצד השני שרפו רוחם ונשמטם.
ומי שהם על נפשו ונפשות בני ביתו, יזרו בעוד מועד להרחק כל' זה
 מביתו.

וגם מי שצורך זאת לצורך מ��חרו, הוא אחרראי על עצמו, ועל כל העובדים עמו יחד, שלא יכשלו. וצורך לעשות כל מזדקן שביעולים לבחוור הרע במיטועתו. הכלוי הזה הוא טיפול ומוקצה מהמת מיאום, וגם החוללה שצורך לאכול טיפול מאכליין אותו חקל הקל. ולא יהיה לו פראגנראמען עלייו רק מה שהוא צורך מஸחרו, אצל קאמפאנני שמנקה ומונפה כל הדברים האסורים ממנו. – ונתחדש לאחרונה גם פראגנראם של עין רואה, שמופר שמיירתו לאחרים, שמקבלים מודעה אם השתמש במקום שללא היה צריך ליכנס.

ובכל אופן יריגל האדם לחשוף ולדמota בנטפשו, כי יש עליו עין רואה בכל עת ובכל שעה. ולהיות יראתו על פניו לבלתי תחתאו (שמות כ-ז), זו הבושה שמביבאה לידי יראת החטא (גדרים כ). ולקיים שוויון ה' לנendi תלמיד (תהלים ט), שה' עומד עליו ורואה הכל, ובא יום שיצטרך ליתן דין וחשבון על הכל, ולא יאבוד עולם עמדו עבר עולם עובר, ולחתפלל אל ה' תלמיד שניחחו במונגול צדק למען שמו עד עולם.

וכאן המקום לעורר עוד הפעם על הכל' משיחית הנקרא אינטערנעם, אשר מכל הכללים שהמציאו בשנים האחרונות, כל' זה הוא אבי אבות הפטומאה, לישב במסתרים מעיני כל', ולהיות ענייןיו ולבו ונשנתו משוקע בטעית היון. ומה גם כאשר הכל' הזה בביתו, שבני ביתו יכולים להשתמש בה. וגם כאשר הוא סובר שחכל' הזה סגור ומסוגר (בפ'ס וואר"ד), אין אחרים יכולים להשתמש בו, והוא טועה בזה הרבה פעמים. חוץ ממה שגמ' הוא ואשתו צריכים לשמורה מטוללה.

ועובדא ידענא מכהור אחד שבא לפני ביום הראשון של החנין, אחר שחזר מלימודו בארץ ישראל לבית אבותיו. ובדמותו עניינו סיפר לי, כי יש בבית אביו כל' אינטערנעם, שנור בתהבולות שرك אביו יכול לפתחו. ובחיותו ציר נתגלה לו האופן לפותחו, ומיאז כבר נכסם לכל המקומות המתועבים. ואביו אינו יודע כלל ומחוויקו לכהור תלמיד חכם וירא שם, ומתורא לגנות לו הדבר, כדי שלא יתרשל בבחירת שיזוכים טובים, והוא לחשיך בלימודו. ואביו מפדר עליו הון רב לאברכים מופלנים שלמדו עמו, ורופא סימן ברכה בלימודו. וכעת כאשר הוא חזר לבתו, נפשו עליו תאבל שיש לו נסיכון תמייד בכליו זו, ואינו יודע לשות עצה בנפשו. וסימן, אבי הוא איש יקר וטוב מאד לבני ביתו, אבל לעולם לא אמוחל לו על מה שנגרם לי, הוא הרג אותה ממש, שריפת נשמה ונוף קיים.

ואמרתי לו שעכ"פ יקבל על עצמו, שלא ישאר יהדי בבית כל
הבן הומנים, ולא יבא לידי נסיבות. וכך שנסע בחורה להישיבה בא
ליותן ל' תורה שלא נכשל אף פעם, כי היה זה רשות לא ישאר בדירות יהדי.
ועיל זה אמר התנאה במישנה (אבות ב-ח) הללו אומר אל תפרק מון הצבור.

על הטוב יזכור אלך שנדבך להוציאת הגליון

<p>הר"ר יעקב פרץ הילמן נ"י לרגל הולחת הבת למזול טוב</p>	<p>הר' אל' פישער שליט"א לרגל הולחת הבת למזול טוב</p>	<p>הר"ר שמואל ישראל נימאן נ"י לרגל נישואי בנו הכהן יואל נ"י עכ"ג ב"ר מנחם יצחק פערלמוטער נ"י</p>
<p>הר"ר היל' פישמאן נ"י לרגל הנסת בנו בבריתו של אבא"ה</p>	<p>לקבל הgilyon על ידי הפעקס מדי שביע שבוע ביום הופעתו נא לציצל (718-1751 Ext. 121)</p>	<p>הר"ר מאיר מרדכי בערקאוויטש נ"י לרגל הולחת הבת למזול טוב</p>
<p>מודעה משומחת</p>	<p>תshit לראשו עטרת פז</p>	<p>הנו מגישים ברכה מרובה, בשפה ברורה ובנימוחה, קדום האין אברך קיראון, מופלג בתורה ויראה, היה הר"ד יוסף זיכרמן דיז"ו – על עמדו על המבחן על י"ד ח"א</p>

EVERGREEN FUNDING CO. - **८८८-६३५-७४७४** **८८८-६३५-७४७४** **८८८-६३५-७४७४**
१६६०८ अमेरिका स्ट्रीट, न्यूयॉर्क, न्यूयॉर्क, अमेरिका १०००३ | **(२१२) ६३५-७४७४**

÷ "ÜHÉÍ ókij ê é þæð öðri. Líð Lèk
þøjuó 'éð3:15 I"í óe 'è þøði üðri

(718) 388-3531 ējjēt̄ (718) 388-1751 Ext. 121 .ǖt̄ é kL jjl í ǖeēmūs̄ t̄ èIj̄d̄ é t̄t̄ t̄ Lí úí Ij̄d̄